

V sobotu 30.6. večer jsem natankoval Astru po okraj nádrže a zamířil si to do HR. Cesta byla bezproblémová, nikde se nečekalo, moc aut nejelo, takže v klidu jsme ráno už sjížděli do Sevidu.

[cesta HR](#)

Navigace nás podle čp. apartmánu dovedla na místo. Bohužel ale blbě. Hodinu jse pobíhal kolem budov a nakonec zamluvený apartmán byl přesně na druhé straně Sevidu. Nechal jsem auto před domem a šel se projít po pobřeží. Moc lidí zde nebylo a klid vesnice přerušoval jen nějaký blb na klakson. Po chvíli kochání mě napadlo, jest-li ten blb netroubí na mé auto, že blbě stojím. Ale dal jsem ho až ke stěně a ještě jsem sklopil zrcátka. To by musel jet jedině nákladák. Bohužel to opravdu byl on. Vzhledem k tomu, že v Sevidu není voda, vozí ji cisterny do nádrží pod budovami. Před nasraným chorvatem jsem vycouval do boční prašné uličky, jenže tam zrovna jel. Opět jsem přemístil auto o několik metrů dál, odkud mě hned vyhnal další maník, že je to jeho plac. Dojel jsem tedy k jediné zdejší hospodě, ve které jsem se uklidnil Karlovačkem. Kamarádi, co jeli se mnou byli už ubytováni a já ještě ne. Ve dvě jsem udělal opět přesun do apartmánu, odlapil jsem domácího, abych se dozvěděl, že mám objednané dvě místa. Nás bylo pět. Nakonec jsme dostali 2+1 s jedním velkým letištěm a palandou. Jeden den nás stál 60 éček. V ceně bylo klima, wifi, dvě televize, satelit, DVB-T, odpuzovače hmyzu, lehátka, slunečník, ručníky... Nastalo vybalování, zaparkování auta pod pergolu a hurá k moři. Bylo pěkně ledové. Až ke konci pobytu dostalo pro mě správnou teplotu. Bylo však křišťálově čisté se spoustou havětí. Na dno bylo vidět i stovku metrů od břehu. Spolubydlící, co se během našeho pobytu vystřídali, byli většinou stálí hosté, kteří jsem jezdili několik let. Klid a čisté moře bylo hlavním motivem jejich každoročního i několikanásobného návratu sem. Kromě válení na pláži jsme se jeli podívat do Trogiru, zde mě zaujalo čepování piva do tupláku.

Taky jsem po dvou tuplácích při přeparkování Astry trefil sloupek a odřel si přední blatník. Dále jsme byli ve Splitu,

Marině, Primoštenu, Rogoznici. Ve všech městech, které jsem povětšinou už jednou navštívil, bylo málo návštěvníků. Na parkovištích v centrech za 10 kun na hodinu jsem se chytal bez problému. Jednou jsme si došli pěšky i na lepší večeri do vzdálenější hospody od Sevidu do Konoby Lanterna. Třetinka piva 18 kun, nejlevnější jídlo 86 kun a mísa ryb, která normálně všude stojí 200 kun, zde stála 460 kun. Platil jsem 1200 kun a ani jsem nemrknul. Nikdy více. V sevidské hospodě Toni bylo o

něco levněji, ovšem i když jsme do ní chodili denně na pivo a jídlo, stejně na nás obsluha vysloveně jako na Čechy prděla a častokrát jsem posílal děti raději si koupit limču do vedlejšího konzumu, jinak se jí nedočkaly. Opět mě návštěva HR po třech letech utvrdila v přesvědčení, že jsme stejně pro Chorvaty pól. Kdybych neměl pobyt od kamarádů zaplacený, tak bych jsem od poslední návštěvy nepáchnul. Z nepříjemných věcí už mě potkalo jen utopení mého mobilu ZTE v moři. Cesta nazpět po deseti dnech byla opět pohodová a v devět večer jsme byli doma.